

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 75.

Tolste Session.

37te Møde.

Lørdagen den 1ste December Kl. 1.

(Fortsat.)

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (fortsat): De under Nummer 62, 63 og 65 stillede Endringsforslag skal jeg ikke have Noget at erindre imod. — Jeg tilstaaer, at § 21, som gaaer ud paa, at naar Præsten ikke tør forsvare det for sin Samvittighed at stede et Medlem af Menigheden til Nydelser af Nadverens Sakramente, skal han forelægge Sagen for Menighedsraadet og raadføre sig med samme, forsaavidt hans Pligt som Skriftefader tilsteder ham det, maaskee kan være noget betænkelig. Jeg vil indrømme, at denne Bestemmelse i visse Tilfælde kunde give Anledning til, at den Taushebspligt, der paahviler Skriftefaderen, maaskee ikke ret kunde oplydes; thi naar Præsten efter Paragraphen skal fritages for at raadføre sig med Menighedsraadet, forsaavidt hans Pligt som Skriftefader ikke tilsteder ham at raadføre sig med det, vil deraf fremgaae, at der dog er Noget, som har været ham betroet, og som han som Skriftefader ikke tør sige. Jeg vilde derfor, hvis jeg her skulde stemme med, næsten være tilbøjelig til at stemme med Udvalgets Fleertal imod Paragraphen. — Med Hensyn til de til § 23 stillede Forslag skal jeg bemærke Følgende: Jeg maa paa det Bestemteste erklære mig mod det under Nr. 72 stillede Forslag; dersom det skulde blive vedtaget, vilde jeg deri finde en afgjørende Hindring for, at

Lovforslaget kunde ophjætes til Lov. At man samtidig med, at man overhovedet har stor Betænkelighed ved at oprette Menighedsraad, vil oprette en anden Institution for at forebygge, at nogen Menighed skulde fristes til at forlange Menighedsraad, bevæget af den Indflydelse, som dette medfører, forekommer mig at være saa afvigende fra de sædvanlige Hensyn, der tages ved Lovgivningsvirksomheden, at det — ja jeg beder at undskyldes, at jeg bringer dette Udtryk — staaer for mig som en Snurrighed. Bestemmelsen i § 23 troer jeg kan ordnes ad administrativt Veie. Hvilke Forholdsregler Ministeriet vil tage, hvilke Veie det vil gaae for at skaffe sig de Oplysninger, som det anseer for nødvendige for at kunne gjøre en god Indstilling til Hs. Majestæt, det er Noget, der efter min Mening kan overlades til Ministeriet. Ministeriet er berettiget til at vælge denne Fremgangsmaade, dersom det anseer det for rigtigt. Det vilde heller ikke paa nogen Maade, dersom man valgte en saadan administrativ Fremgangsmaade, være noget Enestaaende. Saaledes er det meget hyppigt Tilfældet, at man ved Besættelsen af Katechetembeder, af Forstælserembeder, i Kjøbstæder sender Ansøgningerne til vedkommende Skolekommission eller Borgerrepræsentanter og giver dem Anledning til at høre sig derover, inden der skeer Indstilling til Hs. Majestæt. Det er ingen bindende Norm, men det er dog særdeles hyppigt, at Ministeriet i en Stække af Aar er gaaet denne Veie, fordi det har anseet det for ønskeligt, at de lokale Hensyn kunne faae Leilighed til at gjøre sig gjældende, fordi en helbig Virksomhed saa ofte beroer paa en Sam-